TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2005. gada 20. janvārī *

Lieta C-225/02

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Juzgado de lo Social nº 3 de Orense* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2002. gada 30. martā un kas Tiesā reģistrēts 2002. gada 17. jūnijā, tiesvedībā

Rosa García Blanco

pret

Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS),

Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS).

* Tiesvedības valoda — spāņu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], R. Šintgens [*R. Schintgen*] (referents), P. Kūris [*P. Kūris*] un Dž. Arestis [*G. Arestis*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre M. Muhika Arsamendi [*M. Múgica Arzamendi*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 15. septembrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Garsijas Blanko [*García Blanco*] vārdā — A. Vaskess Konde [*A. Vázquez Conde*], *abogado*,

— *Instituto Nacional de la Seguridad Social* (*INSS*) un *Tesorería General de la Seguridad Social* (*TGSS*) vārdā — A. R. Triljo Garsija [*A. R. Trillo García*] un A. Ljorente Alvaress [*A. Llorente Alvarez*], pārstāvji,

— Spānijas valdības vārdā — E. Brakehaiss Konesa [*E. Braquehais Conesa*], pārstāvis,

— Vācijas valdības vārdā — V. D. Plesings [*W.-D. Plessing*], pārstāvis,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — H. Mišāra [*H. Michard*] un I. Martinesa del Perala [*I. Martínez del Peral*], kā arī D. Martins [*D. Martin*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 28. oktobrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz to, kā interpretēt EKL 12., 39. un 42. pantu, kā arī 45. pantu un 48. panta 1. punktu Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, kā to groza un atjaunina Padomes 1996. gada 2. decembra Regula Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.), ko groza Padomes 1998. gada 29. jūnija Regula (EK) Nr. 1606/98 (OV L 209, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1408/71").

2 Šis lūgums tika izteikts tiesvedībā nelaiķe Garsija Blanko pret *Instituto Nacional de la Seguridad Social* (Valsts Sociālā nodrošinājuma iestāde, turpmāk tekstā — "*INSS*") un *Tesorería General de la Seguridad Social* (Sociālā nodrošinājuma valsts kase, turpmāk tekstā — "*TGSS*") par viņas tiesību uz vecuma pensiju piešķiršanu atbilstoši Spānijas tiesību aktiem.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Regulas Nr. 1408/71 1. panta r) apakšpunkts jēdzienu "apdrošināšanas laikposmi" definē šādi:

"iemaksu laikposmi, darba vai pašnodarbinātības laikposmi, kas par apdrošināšanas laikposmiem definēti vai atzīti tajos tiesību aktos, saskaņā ar kuriem tie tika pabeigti vai uzskatīti par pabeigtiem, un visi tie laikposmi, kas uzskatāmi par tādiem, ja minētajos tiesību aktos tie uzskatīti par līdzvērtīgiem apdrošināšanas laikposmiem".

4 Regulas Nr. 1408/71 3. panta 1. punkts nosaka:

"Ievērojot šīs regulas īpašos noteikumus, uz personām, kas dzīvo kādā dalībvalstī, uz kuru attiecas šī regula, attiecas tie paši pienākumi un tie paši pabalsti saskaņā ar jebkuras dalībvalsts tiesību aktiem, kā uz šīs valsts pilsoņiem."

5 Šīs pašas regulas 45. panta 1. punkts izklāsta apdrošināšanas laikposmu summēšanas principu tiesību uz pabalstiem iegūšanai, saglabāšanai vai atgūšanai šādā veidā:

"Ja kādas dalībvalsts tiesību aktos konkrētu pabalstu iegūšanai, saglabāšanai vai atgūšanai saskaņā ar sistēmu, kas nav īpaša sistēma 2. vai 3. punkta nozīmē, paredzēts priekšnoteikums par apdrošināšanas vai dzīvesvietas laikposmu pabeigšanu, šīs dalībvalsts kompetentā institūcija, ciktāl nepieciešams, ņem vērā to apdrošināšanas vai dzīvesvietas laikposmu pabeigšanu, kuri pabeigti saskaņā ar jebkuras citas dalībvalsts tiesību aktiem, kā tas būtu vispārējas vai īpašas sistēmas ietvaros, ko piemēro darbiniekiem vai pašnodarbinātām personām. Šim nolūkam tā ņem vērā šos laikposmus tā, it kā tie būtu pabeigti saskaņā ar tiesību aktiem, ko tā piemēro."

6 Regulas Nr. 1408/71 46. panta 2. punkts nosaka:

"Ja dalībvalsts tiesību aktu nosacījumi par tiesībām uz pabalstiem izpildāmi tikai pēc 45. panta un/vai 40. panta 3. punkta piemērošanas, piemēro šādus noteikumus:

a) kompetentā institūcija aprēķina teorētisko pabalsta summu, ko attiecīgā persona varētu pieprasīt, ja visi tie apdrošināšanas un/vai dzīvesvietas laikposmi, kas pabeigti saskaņā ar dalībvalstu tiesību aktiem, kuri attiekušies uz darbinieku vai pašnodarbinātu personu, būtu pabeigti attiecīgajā valstī saskaņā ar tiesību aktiem, ko tā piemēro pabalsta piešķiršanas dienā. Ja saskaņā ar šiem tiesību aktiem pabalsta summa nav atkarīga no pabeigto laikposmu ilguma, tad šo summu pieņem par teorētisko summu, kas minēta šajā a) apakšpunktā;

b) kompetentā institūcija tad nosaka faktisko pabalsta summu, balstoties uz a) apakšpunktā minēto teorētisko summu, un proporcionāli attiecībai starp to apdrošināšanas vai dzīvesvietas laikposmu ilgumu, kas pirms apdrošināšanas

gadījuma iestāšanās pabeigts saskaņā ar tiesību aktiem, ko šī institūcija piemēro, un kopējo apdrošināšanas un dzīvesvietas laikposmu ilgumu, kas pirms apdrošināšanas gadījuma iestāšanās pabeigts saskaņā ar visu attiecīgo dalībvalstu tiesību aktiem."

7 Šīs pašas regulas 48. panta 1. punkts paredz izņēmumu tiesību uz pensiju piešķiršanas jautājumā attiecībā uz apdrošināšanas laikposmiem, kas ir mazāki par gadu, un ir formulēts šādi:

"Neatkarīgi no 46. panta 2. punkta, dalībvalsts institūcijai nav pienākums piešķirt pabalstus par laikposmiem, kuri ir pabeigti saskaņā ar tiesību aktiem, ko tā piemēro, un kurus jāņem vērā apdrošināšanas gadījuma iestāšanās brīdī, ja:

— minēto apdrošināšanas laikposmu kopējais ilgums nesasniedz vienu gadu

un

— saskaņā ar šiem tiesību aktiem nav iegūti nekādi pabalsti, pamatojoties vienīgi uz šiem laikposmiem."

Valsts tiesību akti

8 161. panta 1. punkta b) apakšpunkts Vispārējā sociālā nodrošinājuma likumā, redakcijā, ko kodificēja ar 1994. gada 20. jūnija Karaļa likumdošanas dekrētu 1/94 (1994. gada 29. jūnija *BOE* Nr. 154), ko groza 1998. gada 30. decembra likums 50/98 par fiskāliem, administratīviem un sociāliem pasākumiem (1998. gada 31. decembra *BOE*, turpmāk tekstā — "Vispārējais sociālā nodrošinājuma likums") vecuma pensijas, kas balstīta uz iemaksu principu, piešķiršanai paredz priekšnoteikumu par minimālā iemaksu laikposma — piecpadsmit gadu — pabeigšanu, no kura vismaz divi gadi pabeigti tādā piecpadsmit gadu laikposmā, kas ir tieši pirms fakta iestāšanās, kurš radījis tiesības uz pabalstu.

9 Vispārējā sociālā nodrošinājuma likuma 218. pants paredz — ja apdrošinātā persona saņem bezdarbnieka pabalstu, *Instituto Nacional de Empleo* (Apdrošināšanas bezdarba gadījumiem pārvaldes iestāde, turpmāk tekstā — "*INEM*") veic iemaksas sociālajam nodrošinājumam uz dažādiem pamatiem saskaņā ar piešķirtā pabalsta raksturu. Tādējādi atbilstoši šīs normas 2. punktam:

"Gadījumā, ja bezdarbnieka pabalsts paredzēts darbiniekiem, kuri vecāki par piecdesmit diviem gadiem, vadības iestādei turklāt jāveic iemaksas arī vecuma pensijas apdrošināšanai."

10 Saskaņā ar Vispārējā sociālā nodrošinājuma likuma 215. panta 1. punkta 3. apakšpunktu šo bezdarbnieka pabalstu saņem darbinieks, kas nav nodarbināts un kas sešus gadus veicis iemaksas apdrošināšanai bezdarba gadījumam, kā arī atbilst visiem nosacījumiem, izņemot vecumu, lai saņemtu vecuma pensiju, kas balstīta uz iemaksu principu, Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmas ietvaros.

11 Visbeidzot, Vispārējā sociālā nodrošinājuma likuma divdesmit astotais papildu noteikums, kas stājās spēkā 1999. gada 1. janvārī pēc likuma 50/98 pasludināšanas, formulēts šādi:

"Atbilstoši šā likuma 218. panta 2. punkta noteikumiem iemaksas, ko veic vadības iestāde pensijas apdrošināšanas ietvaros, tiek ņemtas vērā, aprēķinot vecuma pensijas pamatsummu un tai piemērojamos procentus. Uz šo iemaksu spēkā esamību un tiesiskajām sekām nekādā gadījumā nevar atsaukties, lai attaisnotu minimālo iemaksu laikposmu, kas prasīts šā likuma 161. panta 1. punkta b) apakšpunktā, minimālo laikposmu, ko atbilstoši 215. panta 1. punkta 3. apakšpunktam apdrošinātajai personai jāattaisno, kad tā lūdz piešķirt [bezdarbnieka] pabalstu, kas paredzēts [bezdarbniekiem] no 52 gadiem."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

12 Garsija Blanko — dzimusi 1935. gada 9. oktobrī un mirusi 2002. gada 14. maijā — 2000. gada 18. oktobrī pilnu 65 gadu vecumā lūdza piešķirt viņai tiesības uz vecuma pensiju Vācijas un Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmu ietvaros. Viņai bija pabeigti apdrošināšanas laikposmi, kas atbilst 209 mēnešiem — vairāk nekā 17 gadiem — saskaņā ar Vācijas tiesību aktiem laikposmā no 1966. gada 1. augusta līdz 1984. gada 31. maijam, un summētas 4265 iemaksu dienas saskaņā ar Spānijas tiesību aktiem, kas iedalās šādi:

— 185 dienas, kas veido laikposmu, kurš pabeigts no 1984. gada 1. jūnija līdz 2. decembrim un kura laikā ieinteresētā persona saņēma bezdarbnieka pabalstu,

kas balstīts uz iemaksu principu un par kuru veiktas iemaksas visu Spānijas likumīgās sociālās apdrošināšanas jomu ietvaros, tostarp vecuma apdrošināšanas ietvaros, ko prasītājas pamata lietā vārdā veica *INEM*;

— 4080 dienas, kas veido laikposmu, ko Garsija Blanko izpildīja no 1989. gada 9. augusta līdz 2000. gada 9. oktobrim un kura laikā viņa saņēma bezdarbnieka pabalstu, kas paredzēts bezdarbniekiem, kuri vecāki par 52 gadiem, un par kuru iemaksas viņas vārdā veica *INEM* vienīgi vecuma apdrošināšanas ietvaros.

13 No lietas materiāliem izriet — pēc mātes nāves, ar kuru kopā viņa dzīvoja, Garsija Blanko no 1989. gada 1. decembra saņēma ģimenes locekļa pensiju.

14 Garsija Blanko saņēma pensiju, kas izmaksāta Vācijas sociālā nodrošinājuma sistēmas ietvaros. Turpretim ar 2001. gada 27. aprīļa lēmumu *INSS* atteicās viņai piešķirt vecuma pensiju tāpēc, ka Spānijā viņai nebija pabeigts minimālais iemaksu laikposms, kas nepieciešams, lai piešķirtu tiesības uz pensiju. Kā apgalvo *INSS*, atbilstoši Vispārējā sociālā nodrošinājuma likuma divdesmit astotajam papildu noteikumam 4080 dienu laikposmu, kura laikā *INEM* veica iemaksas Garsijas Blanko — īpaša bezdarbnieka pabalsta saņēmējas — vārdā, nevar ņemt vērā. Kas attiecas uz atlikušo 185 dienu laikposmu, kura laikā likumīgas apdrošināšanas bezdarba gadījumam ietvaros arī tika veiktas iemaksas viņas vārdā, kamēr viņa Spānijā saņēma pabalstus, kas balstīti uz iemaksu principu, to vairāk nevarētu ņemt vērā atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 48. panta 1. punktam, jo tā ilgums ir mazāks par vienu gadu.

15 2001. gada maijā Garsija Blanko cēla prasību *Juzgado de lo Social n° 3 de Orense* [Orensas Trešā sociālo lietu tiesa] pret *INSS* un *TGSS*, lūdzot šo tiesu atzīt, ka viņai bija tiesības no 2000. gada 10. oktobra saņemt vecuma pensiju atbilstoši Spānijas tiesību aktiem.

16 Kā norāda iesniedzējtiesa, jautājums uzdots par to, vai, pirmkārt, Vispārējā sociālā nodrošinājuma likuma divdesmit astotais papildu noteikums var likumīgi liegt ņemt vērā 4265 iemaksu dienas, kas minētas šā sprieduma 12. punktā, lai pārbaudītu, vai attiecīgais apdrošināšanas laikposms pārsniedz vienu gadu, tādā veidā, ka apstiprinošas atbildes gadījumā atbilstoši Regulas Nr. 1408/71 48. panta 1. punktam *INSS* nav pienākuma piešķirt pabalstus, kas attiecas tikai uz šo periodu.

17 Otrkārt, jautājums ir par to, vai minētais papildu noteikums, liedzot ņemt vērā noteiktas iemaksas — tādas kā tās, kas veiktas vienīgi vecuma apdrošināšanas ietvaros, — lai aprēķinātu šā paša likuma 161. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētos kvalifikācijas laikposmus, ietver vai neietver diskrimināciju pret viesstrādniekiem, atgādinot, ka tiem [laikposmiem] jābūt pabeigtiem līdz datumam, kad bezdarbnieks, kurš vecāks par 52 gadiem, iesniedz bezdarbnieka pabalsta pieteikumu.

18 Iesniedzējtiesa šajā sakarā atsaucas uz tādu darbinieku gadījumu, kuri, attaisnojot kvalifikācijas laikposmu, saņēma minētos bezdarbnieka pabalstus, pateicoties tam, ka atbilstoši tiesas judikatūrai ņemti vērā apdrošināšanas laikposmi, kas pabeigti saskaņā ar vienas vai vairāku citu dalībvalstu tiesību aktiem (skat. 1997. gada 20. februāra spriedumu apvienotajās lietās C-88/95, C-102/95 un C-103/95 *Martínez Losada* u.c., *Recueil*, I-869. lpp., un 1999. gada 25. februāra spriedumu lietā C-320/95 *Ferreiro Alvite*, *Recueil*, I-951. lpp.).

19 Šie paši darbinieki nevar prasīt, lai tiek ņemtas vērā sociālās iemaksas, ko veica *INEM* vecuma pensijas apdrošināšanas ietvaros laikposmā, kurā tie saņēma bezdarbnieka pabalstu, lai izpildītu nosacījumu par minimālo apdrošināšanas laikposmu, kas paredzēts Vispārējā sociālā nodrošinājuma likuma 161. panta 1. punkta b) apakšpunktā.

20 Šādos apstākļos *Juzgado de lo Social nº 3 de Orense* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai EKL 12. pants un EKL 39.–42. pants [..], kā arī Regulas [..] Nr. 1408/71 [..] 45. pants liedz piemērot valsts tiesību normu, saskaņā ar kuru iemaksas, ko darbinieka vārdā veica apdrošināšanas bezdarba gadījumam vadības iestāde pensijas apdrošināšanas ietvaros laikposmam, kura laikā tas [darbinieks] saņēma noteiktus bezdarbnieka pabalstus, nevar ņemt vērā, aprēķinot dažādus kvalifikācijas laikposmus, kas nodibināti ar valsts tiesību aktiem un tiesību uz vecuma pabalstu piešķiršanu, ja sakarā ar ieilgušo bezdarbu, ko kompensē šie pabalsti, šim darbiniekam ir materiāli neiespējami attaisnot citas iemaksas vecuma apdrošināšanas sistēmas ietvaros, kā tikai tās, ko par spēkā neesošām atzinis likums, tāpēc ka vienīgie darbinieki, kurus skar šis valsts tiesību akts, ir tie, kas ir izmantojuši tiesības uz pārvietošanās brīvību, kas nevarētu saņemt valsts vecuma pensiju, lai arī atbilstoši iepriekš minētās regulas 45. pantam šie kvalifikācijas laikposmi jāuzskata par pabeigtiem?

2) Vai EKL 12. pants un EKL 39.–42. pants [..], kā arī Regulas [..] Nr. 1408/71 [..] 48. panta 1. punkts liedz piemērot valsts tiesību normas, saskaņā ar kurām iemaksas, ko darbinieka vārdā veica apdrošināšanas bezdarba gadījumam vadības iestāde pensijas apdrošināšanas ietvaros laikposmam, kura laikā tas [darbinieks] saņēma noteiktus bezdarbnieka pabalstus, nevar ņemt vērā tā, ka

tiek uzskatīts — "apdrošināšanas vai uzturēšanās laikposmu, kas pabeigti saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesību aktiem, kopējais ilgums sasniedz vienu gadu", ja pagarinātā bezdarbnieka statusa dēļ, ko kompensē šie pabalsti, šim darbiniekam ir materiāli neiespējami attaisnot citas iemaksas pensijas apdrošināšanas sistēmas ietvaros, kā tikai tās, kas veiktas un maksātas bezdarba laikposma laikā, tāpēc ka vienīgie darbinieki, kurus skar šis valsts tiesību akts, ir tie, kas izmantoja tiesības uz pārvietošanās brīvību, kas nevarētu saņemt valsts vecuma pensiju, lai arī atbilstoši iepriekš minētās regulas 48. panta 1. punktam valsts [apdrošināšanas] vadības iestādi nevar atbrīvot no pienākuma piešķirt valsts pabalstus?"

21 2003. gada 8. aprīļa vēstulē *INSS* informēja Tiesu, ka ar 2003. gada 3. aprīļa lēmumu likumīgā vecuma pensija, ko pieprasīja Garsija Blanko, kura pa to laiku bija mirusi, tika viņai piešķirta ar 2000. gada 10. oktobri. Šis lēmums turklāt aicināja nelaikes meitu kā tiesību pārņēmēju izvēlēties starp šo vecuma pensiju un ģimenes locekļa pabalstu, kas viņai piešķirts agrāk, jo abus pabalstus nevar izmaksāt vienlaicīgi. Ieinteresētā persona izvēlējās šo pabalstu, kura apmērs ir lielāks nekā vecuma pensijas summa.

22 2003. gada 10. aprīlī Tiesas kanceleja jautāja iesniedzējtiesai, vai šie apstākļi nozīmē to, ka tās iesniegtais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tiek atsaukts.

23 Ar 2003. gada 11. aprīļa vēstuli minētā tiesa atbildēja, ka tā patur spēkā savu lūgumu, it īpaši tāpēc, ka Tiesas atbilde pamata lietā varētu būt tai noderīga citās prāvās, ko tā iztiesā.

24 Ar 2003. gada 7. jūlija un 18. septembra vēstulēm Tiesas kanceleja vēlreiz aicināja iesniedzējtiesu precizēt, vai tā joprojām izskata pamata prāvu. Tā šajā sakarā uzsvēra — Tiesa var izskatīt vienīgi tādu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts tiesvedībā, kura atrodas izskatīšanas procesā valsts tiesā, un atgādināja, ka *Juzgado de lo Social n° 3 de Orense* ir ļauts iesniegt Tiesā šos pašus prejudiciālos jautājumus citas prāvas ietvaros, ko tā izskata.

25 Savā 2003. gada 7. oktobra atbildē iesniedzējtiesa apstiprināja, ka pamata prāva nav izbeigta, jo īpaši tāpēc, ka nelaiķes tiesību pārņēmēja nav atteikusies no savas prasības un atbildētājas nav oficiāli atcēlušas sākotnējo lēmumu par pensijas atteikšanu, pret kuru pamata prāvā celta prasība.

Tiesas atbilde

26 Jāatgādina — atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai EKL 234. pantā paredzētā procedūra ir tāds sadarbības instruments starp Tiesu un valsts tiesām, ar kura palīdzību pirmā sniedz otrajām Kopienu tiesību interpretāciju, kas tām ir nepieciešama nolūkā atrisināt tām iesniegtās lietas (skat. jo īpaši 1990. gada 8. novembra spriedumu lietā C-231/89 *Gmurzynska-Bscher, Recueil*, I-4003. lpp., 18. punkts; 1998. gada 12. marta spriedumu lietā C-314/96 *Djabali, Recueil*, I-1149. lpp., 17. punkts, kā arī 2003. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-318/00 *Bacardi-Martini* un *Cellier des Dauphins, Recueil*, I-905. lpp., 41. punkts).

27 Tādējādi gan no EKL 234. panta formulējuma, gan sistēmas izriet — prejudiciālā nolēmuma procedūra nozīmē, ka prāvai — kuras ietvaros valsts tiesām jāpieņem lēmums, iespējams, ņemot vērā prejudiciālo spriedumu — patiešām jābūt izskatīšanas procesā šajās tiesās (šajā sakarā skat. 1995. gada 15. jūnija spriedumu apvienotajās lietās no C-422/93 līdz C-424/93 *Zabala Erasun* u.c., *Recueil*, I-1567. lpp., 28. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Djabali*, 18. punkts).

28 Faktiski prejudiciālā nolēmuma procedūras pamatā ir nevis konsultatīvu viedokļu formulēšana par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem, bet gan vajadzība efektīvi atrisināt strīdu (iepriekš minētie spriedumi lietās *Djabali*, 19. punkts, *Bacardi-Martini* un *Cellier des Dauphins*, 42. punkts, kā arī 2004. gada 25. marta spriedums apvienotajās lietās no C-480/00 līdz C-482/00, C-484/00, no C-489/00 līdz C-491/00 un no C-497/00 līdz C-499/00 *Azienda Agricola Ettore Ribaldi* u.c., *Recueil*, I-2943. lpp., 72. punkts).

29 Pamata lietā pēc tam, kad *Juzgado de lo Social nº 3 de Orense* nosūtīja Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, Garsijas Blanko prasītā vecuma pensija Spānijas sociālā nodrošinājuma sistēmas ietvaros viņai tika piešķirta ar datumu, kad tika atzītas viņas tiesības uz vecuma pensiju. Turklāt ir skaidrs — Garsijas Blanko meita kā viņas tiesību pārņēmēja atteicās no šīs pensijas, lai saņemtu ģimenes locekļa pabalstu.

30 Tādējādi jāatzīst, ka prasītājas pamata lietā prasības tika pilnībā apmierinātas.

31 Šādos apstākļos Tiesas atbilde uz *Juzgado de lo Social nº 3 de Orense* uzdotajiem jautājumiem šai valsts tiesai nav noderīga.

32 Tā rezultātā uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilde nav jāsniedz.

Par tiesāšanās izdevumiem

33 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā C-225/02 atbilde nav jāsniedz.

[Paraksti]